

„Fényében járnak a nemzetek” (Jel 21,24)
XVI. Benedek pápa üzenete a missziók világnapjára
(2009. október 18.)

Ezen a misszióknak szentelt vasárnapon mindenekelőtt hozzátok fordulok püspök és paptestvéreim, és hozzátok is, testvéreim Isten népében. Mindenkit arra buzdítok, hogy újítsa meg magában Szent Pálnak, a Népek Apostolának nyomdokán Krisztus missziós küldetésének tudatát: „tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19).

„Fényében járnak a nemzetek” (Jel 21,24). Az Egyház küldetésének célja ugyanis az, hogy az evangélium fényével árásszon el minden népet az Isten felé vezető történelmi útján, és így benne valósítsák meg egészen önmagukat, és benne teljesedjenek ki. Szenvedélyes vágyat kell éreznünk aziránt, hogy elárasszunk minden népet Krisztus fényével, amely az Egyház arcán ragyog, azért, hogy a szerető Isten atyasága alatt mindenki az emberiség egyetlen családjába gyűljön össze.

Krisztus tanítványai a világ minden részén ebben a távlatban tevékenykednek, fáradoznak, hordozzák a szenvedés terheit és ajándékozzák oda életüket. Ismét határozottan megerősítem, amit tiszteletre méltó elődeim többször mondtak: az Egyház nem azért végzi tevékenységét, hogy kiterjessze hatalmát vagy megerősítse uralmát, hanem azért, hogy mindenkinek elvigye Krisztust, a világ üdvösségét. Nem akarunk mást, mint az emberiség szolgálatába helyezni magunkat, legfőképpen azok szolgálatába, akik a legjobban szenvednek és kitaszítottak, mert hisszük, hogy „az evangéliumot hirdetni korunkban kétségkívül nemcsak a keresztény világ számára fontos, de az egész emberiség javát is szolgálja” (*Evangelií nuntiandi*, 1), amely [az emberiség] „csodálatos eredményeket ért el, de úgy tűnik, közben elvesztette a végső valóságok és saját élete értelmét” (*Redemptoris missio*, 2).

1. *Minden nép meghívást kapott az üdvösségre*

Valójában az egész emberiségnek az a lényegi hivatása, hogy visszatérjen forrásához, az Istenhez. Csakis benne találja meg végső kiteljesedését azáltal, hogy Krisztusban az egész teremtett világ helyreáll. A szétszóródás, a különbözőségek, a konfliktusok, az ellenségeskedés a kereszt vére által eljutnak a megbékélésre, a kiengesztelődésre és az egységre.

Az új kezdet már elindult Krisztus feltámadásával és felmagasztalásával, aki mindent magához vonz, megújít és Isten örök örömeiben részesít. Az új teremtés jövője már itt ragyog világunkban, és – bár ellentmondások és szenvedések között – megcsillantja egy új élet reményét. Az Egyház küldetése, hogy reménnyel „fertőzzön meg” minden népet. Ezért Krisztus meghívja, megigazulttá teszi, megszenteli és elküldi tanítványait, hogy hirdessék Isten országát, hogy minden nemzet Isten népévé váljon. Csak ebben a küldetésben lehet megérteni az emberiség valódi történelmi útját és csak ebben hiteles igazán. Az egyetemes küldetésnek az Egyház életének állandó alapjává kell válnia. *Az evangélium hirdetésének, ahogy Pál apostol számára, számunkra is elsődleges és halaszthatatlan feladattá kell válnia.*

2. *A zárándok egyház*

A határokon túlívelő egyetemes Egyház felelősnek érzi magát, hogy egész népeknek hirdesse az evangéliumot (vö. *Evangelií nuntiandi*, 53). Az Egyháznak, mely hivatásából adódóan a remény csírája, Krisztus szolgálatát kell folytatnia a világban. Küldetését és szolgálatát nem azoknak az anyagi vagy akár lelki szükségleteknek a mértéke határozza meg, amelyek az evilági létre korlátozódnak, hanem a földi léten túlmutató (transzcendens) üdvösség, amely Isten országában valósul meg (vö. *Evangelií nuntiandi*, 27). Ez az ország, bár a maga teljességében eszkatalogikus és nem *ebből* a világból való (vö. Jn 18,36), *ebben* a világban is jelen van, és a történelemben az igazságosság, a béke, az igazi szabadság és minden ember méltósága tiszteletének erejét jelenti. Az Egyház arra törekszik, hogy átalakítsa a világot a szeretet evangéliumának hirdetésével, „mely ezt a sötét világot újra meg újra megvilágosítja, és erőt ad nekünk az élethez és a tevékenységhez és... ezáltal ahhoz, hogy Isten világosságát a világba hozzuk” (vö. *Deus caritas est*, 39). Ezzel az üzenettel is arra hívom az Egyház minden tagját és intézményét, hogy ebben a küldetésben és szolgálatban vegyen részt.

3. *Missio ad gentes (Népek missziója)*

Az Egyház küldetése tehát az, hogy meghívjon minden népet az üdvösségre, amelyet Isten megtestesült Fián keresztül valósított meg. Ezért szükséges, hogy megújult elkötelezettséggel hirdessük az evangéliumot, amely a szabadság, a fejlődés, a testvériség, az egység és a béke kovásza” (*Ad gentes*, 8). Szeretném „ismételten is hangsúlyozni, hogy az Egyház lényegi küldetése hirdetni az evangéliumot minden embernek” (*Evangelii nuntiandi*, 14). Ezt a feladatot, küldetést a mai társadalom átfogó és mélyre ható átalakulása különösen is sürgeti. Az emberek örök üdvösségéről van szó, amely az emberi történelemnek és a világegyetemnek célja és beteljesedése. A Népek Apostolának példájától indítva tudatában kell lennünk, hogy Istennek sok embere van mindazokban a városokban, melyekben napjaink apostolai járnak (vö. ApCsel 18,10). „Mert az ígélet mindazoknak szól, akiket – bár távol vannak – meghívott a mi Urunk, Istenünk” (ApCsel 2,39).

Az egész Egyháznak el kell köteleznie magát a *népek missziójában*, amíg Krisztus üdvözítő uralma teljesen meg nem valósul: „Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll” (Zsid, 2,8).

4. *Hivatásunk evangelizálni akár a vértanúság árán is*

Ezen a misszióknak szentelt napon megemlékezem imáimban azokról, akik életüket kizárólagosan az evangelizálás munkájának szentelték. Különösképpen megemlítem azokat a helyi egyházakat és misszionáriusokat, akik Isten országáról olyan üldözési helyzetekben tanúskodnak és terjesztik azt, ahol az elnyomás különböző formái uralkodnak, a társadalmi diszkriminációtól kezdve a börtönig, a kínzásig és a halálig. Nem kevesen vannak azok, akiket napjainkban az Ő „neve” miatt ölnek meg. Megrendítően időszerű ma is, amit tiszteletre méltó elődöm, II. János Pál írt: „A jubileumi emlékezet azonban meglepő látványt tárt elénk, rámutatott, hogy korunkban is igen sok az olyan tanú, aki – így vagy úgy – ellenséges környezetben, üldözések közepette is az evangéliumot élte, s gyakran még a vértanúság próbáját is kiállta” (*Novo millennio ineunte*, 41).

A Krisztus küldetésében való részvétel ugyanis meghatározza az evangélium hirdetőinek életét is, ugyanaz a sors vár rájuk, mint Mesterükre. „Gondoljatok a tőlem kapott tanításra: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (Jn 15, 20). Az Egyház ugyanazt az utat járja, mint Krisztus, és ugyanúgy elszenvedti a sorsát, mert nem emberi logika alapján cselekszik, nem a saját erejére számít, hanem követi a kereszttut, és az Atya iránti gyermeki engedelmisségben tanúvá és útítárrá válik az emberiség számára.

Mind az ősi, mind az új alapítású helyi egyházakat emlékeztetem, hogy az Úr a föld sójává és a világ világosságává tette őket, és arra hívja, hogy terjesszék Krisztust, a népek világosságát a föld legvégső határáig. A népek missziója pasztorális terveik alapját kell, hogy alkossa.

Köszönetemet fejezem ki a Pápai Missziós Műveknek és bátorítom őket nélkülözhetetlen munkájukban, amellyel biztosítják a lelki megerősítést, a missziós képzést és az anyagi támogatást a fiatal egyházaknak. Ezeken a pápai intézményeken keresztül, az adományok megosztása által, az egymásról való gondoskodásban és a közös missziós tervezésben csodálatosan megvalósul a közösség a helyi egyházak között.

5. *Befejezés*

A missziós lendület mindig helyi egyházaink elevenségének jele volt (vö. *Redemptoris missio*, 2). Mindazonáltal újra meg kell erősítenünk, hogy az evangelizáció a Szentlélek műve, és még mielőtt tettekben megnyilvánulna, tanúságtétel és Krisztus világosságának kisugárzása a helyi egyház részéről (vö. *Redemptoris missio*, 26), amely elküldi misszionáriusait határain túli területekre. Ezért kérek minden katolikust, hogy imádkozzon a Szentlélekhez, hogy az Egyházban növekedjen a misszió iránti szenvedély Isten országának terjesztéséért, illetve a missziósoknak és azoknak a keresztény közösségeknek a támogatásáért, akik a frontvonalon végeznek missziót gyakran ellenséges környezetben és üldöztetések között.

Egyidejűleg arra is hívok mindenkit, hogy anyagi támogatáson keresztül kézzel fogható jelét adja a helyi egyházak közötti közösségnek, különösen ebben a válságos időszakban, amelyet az emberiség jelenleg átél, hogy lehetővé tegyünk a fiatal egyházaknak, hogy a szeretet evangéliumának fényével árásszák el a népeket.

Vezessen minket missziós tevékenységünkben Szűz Mária, az Új Evangelizáció Csillaga, aki a világnak ajándékozta Krisztust, a népek világosságát, hogy elvigye az üdvösséget „a föld végső határáig” (ApCsel 13,47).

Áldásomat adom mindenkire.

Vatikán, 2009. június 29.

XVI. Benedek pápa